

NOVELLE

KULTUR KONFLIKT

20. 05.2011

Ensomhet som nesten skjøt meg.

Ousoma er 9 år gammel, hadde akkurat flyttet til Oslo. Etter to måneder begynte hun på skolen, de andre hadde begynt før henne. Hun ville så gjerne være med de andre. På skolen lo de andre elever av henne og holdt henne utenfor alt dette på grunn av hidjab hun hadde på hodet hele tiden. Hun fortalte til læreren men hun gav blaffen, hun fortalte til foreldrene men de sa at hun måtte ikke hører på dem at hun måtte være sterk. De tok ikke den på alvor, hun løp på rommet og gråt. Året gikk det ble verre og verre mer mobbing. Både lærerne og foreldrene gav blaffen. Ousoma måtte greie seg selv, uansett hvor hardt hun prøvde fikk hun ingen venner, hun vær alltid alene.

Hun ble 10 år skulle ha stor selskap og hele klassen var invitert, men ingen kom alt håpet hennes forsvant, og hun følte seg helt knust. Satt på rommet og gråt. Foreldrene er alltid på jobb, de har aldri tid å trøste henne, med alt problemer hun hadde på skolen. Så hun ble overtatt til seg selv, på skolen mobbingen forsettet de begynte å baksnakke henne Ousoma ble reddere og svakere.

Da Ousoma ble 12 år hun begynte å føle seg stor nå. Men mobberne var større, i friminuttene de ropte ekle ting til henne, lærerne viste fortsatt ingenting om hva foregikk, så foreldrene også. De tok ikke saken med alvor.

Det var en dag en av jentene i klassen hadde selskap, alle ble invitert, hun også ble invitert. Hun var overlykkelig nå, trodde hun fant frem sin fineste kjole og gikk glad og fornødt til sin venninne. Aldri før henne følt en slik glede, alt ville gå bra nå trodde hun, men hun tok feil. Med en gang hun kom innfor døren begynte klassen kameratene hennes å le. De andre

jentene hadde fine og nydelige kjoler som koster mye. De gjorde narr av henne gjennom hele selskapet. Dette minnet glemte hun aldri, hun husket det veldig godt.

Da hun ble 15 år mobbingen ble større og større. Hun ville tokk selvmord og tenkte at hunn skulle ikke la dem vunnet. Etter skolen gikk hun rett hjem på rommet sitt satt og gråt og gråt. Den jenta hadde ingen å betro seg til.

Hun var 18 år hun begynte allerede på videregående å jobbe litt i siden, det var ganske mye hun ble reddere og svakere. Hvor som helst hun gikk hun var ikke i seg selv, hadde vondt ganske vondt i hodet og hjerte bank.

En dag bestemte hun seg at nå hun var 18 år kunne bestemte selv så bestemte å slutte og brukte hidjab. Hun kom på skolen uten hodeplagg (hidjab), hun hadde så fløte og nydelige hår, da hun kom i klasse rommet alle sa wow dette er ikke sant, alle i klassen trodde at de hadde fått ny eleven alle smilte til henne. Hun følte seg fri, endelig fri. Men bare ikke ville har noen å gjorde med dem at hun ikke trengte noen venner lenger at hun hadde fått nok.

Men det ble krig hjemme, foreldrene var ganske sinte på henne at hun ikke fikk lov å gå ut uten hidjab. Hun sa til dem at de ville ikke hjulpet henne da hun trengte dem, da hun hadde vondt med alle disse problemer. Det følte som hun hadde ingen i dette verden, hun følte seg alene så hun ville gjorde hva hun ville. Hun forslår at i fremtiden vil hun at barna sine skal ikke bruke hidjab men de skal be som vanlig og praktisere Islam.

Faren kunne ikke akseptere den at hun kunne gå ut uten hidjab, faren forlot familien hans, moren var oppløst i tårer. Jenta var med mennesker ville ikke se moren son. Hun gikk å finne faren og bad han å komme hjem. Hun møtet faren å be han å komme hjem og han sa kjære jenta mi at før han skulle kom hjem, hun måtte lovet at hun skulle forsette å be som før og brukte hidjab. Jenta svarte at hun kunne forsette å be, men hun skulle ikke bruke hidjab.